

Nedostáva se proto v odpor vzatému výroku žal. úradu zákonného predpokladu, totiž kvalifikovaného prohlásení podľa § 84 sl. pragm., výrok jeho odporuje v tom smere zákonu, pročež bylo jej podľa § 7 zákona o ss zrušiti, aniž bylo třeba zabývaťi se ešte ďalšími vývody stížnosti, pokud dovozujú, že i kdyby šlo o takové prohlásení kvalifikované, že v daném prípade nebylo úradem prijato.

Č. 11.472.

Z e m e d e l s t v o: Príslušnosť generálnej paritnej komisie pri Slovenskom úrade práce pre zemedelské robotníctvo v Bratislave v otázke, koho pri zmene v osobe nájomníka statku sluší pokladať za zamestnávateľa poľnohospodárskych zamestnancov a vôči komu trvá služobný pomer týchto?

(Nález zo dňa 10. októbra 1934 č. 18.878.)

V e c: Ján S. v M. a spol. proti generálnej paritnej komisii pri Slovenskom úrade práce pre zemedelské robotníctvo v Bratislave o služobný pomer.

V ý r o k: Sťažnosť sa zamieťa pre bezdôvodnosť.

D ô v o d y: V podaní de pres. 8. novembra 1927 upravenom na okr. paritnú komisiu v St. uviedli sť-ľia, že boli jako zemedelskí zamestnanci zamestnaní na statku manželky Dra Vojtěcha H., ktorýžto statok mal v nájme Zikmund S., že tento nájom koncom hospodárskeho r. 1927 zanikol a že novými nájomníkmi tohoto statku sa stali Ernest a Julius V.; službu im ani vlastník statku, ani nájomník Zikmund S. ani noví nájomníci Ernest a Julius V. nevypovedali a nepostarali sa o ich odškodnenie; ponevác všetci títo popierajú svoju platobnú povinnosť, žiadajú sť-ľia, aby bolo rozhodnuté, koho z oných osôb zaťažuje výpovedná povinnosť a ktorá z nich a na jakú dobu je povinná vyplatiť sť-ľom pôžitky.

Rozhodnutím z 15. marca 1930 vyslovila okr. paritná komisia v S. k žiadosti sť-ľov, predostretej vo vyšeuvedenom podaní, že služobný pomer sť-ľov vôči majiteľovi pozemku Dru Vojtechovi H. trvá, a že tento je povinný sť-ľov i naďalej zamestnávať za podmienok uvedených v uzavrenej smluve s bývalým prenájomníkom Zikmundom S.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolal sa Dr. Vojtech H.

Napadnutým rozhodnutím zrušil žal. úrad k odvolaniu Dra Vojtecha H. rozhodnutie okr. paritnej komisie, vyslovivši, že medzi sť-ľmi a vlastníkom majetku nebol a nie je žiadny služobný pomer.

O sťažnosti na toto rozhodnutie uvážil nss:

Jako je patrné v vývodov sťažnosti, neberú sť-ľia vôbec v odpor vlastný výrok v napadnutom rozhodnutí jedine obsažený, totiž výrok, že neexistoval a neexistuje žiadny služobný pomer medzi sť-ľmi a vlastníkom pozemku, Dru Vojtechom H., lež namietajú jedine len, že napadnuté rozhodnutie je neúplné, lebo vraj žal. úrad rozhodnul spor len v tom smere, že vlastník pozemku nie je povinný vyplatiť im »pôžitky na výpovednú dobu«, nerozhodnul však — prez to, že má vraj nie len kasatornú, ale i reformátornú pôsobnosť — o otázke, ktorú vzniesli na spor vo svojom podaní, totiž o otázke, koho s osôb tam mimo vlastníka pozemku uvedených zaťažuje zmienený záväzok.

Lež túto jedínú namietku sťažnosti neshľadal nss dôvodnou.

Podľa § 7 nar. min. pre správu Slovenska zo dňa 24. novembra 1920 č. 75 (»Úradne Noviny« č. 40/1920) vo znení čl. III. štatutu (vydaného na základe § 14 zák. z 10. decembra 1918 č. 64 Sb. — »Úr. Noviny« č. 49/1922) náleží do kompetencie generálnej paritnej komisie pri Slovenskom úrade práce pre zemedelské robotníctvo v Bratislave: a) sprostriedkovať pri uzavieraní hromadných smlúv všetkých kategórií poľnohospodárskych zamestnancov, b) sprostriedkovať pri všetkých hromadných sporoch poľnohospodárskych zamestnancov cieľom smierneho pokonania v poslednej inštancii, keď jedna zo smluvných stránok o to požiada, c) rozhodovať v poslednej inštancii pri výpovedi poľnohospodárskych zamestnancov v smysle nar. min. pre správu Slovenska o obmedzení výpovedi zo dňa 14. októbra 1920 č. 64 »Úradných Novín«, d) rozhodovať v poslednej inštancii pri všetkých sporoch poľnohospodárskych zamestnancov, vzniklých na základe hromadných smluvných úprav.

Podľa správnych spisov domáhali sa sť-lia, zemedelskí zamestnanci na Slovensku, podaním de pres. 8. novembra 1927 v pokračovaní správnom, ktoré bolo ukončené vydaním napadnutého rozhodnutia, výroku o tom, koho z osôb uvedených v tomto podaní, totiž zda vlastníka pozemku Dra Vojtecha H. či nájomcu Zikmunda S., resp. Ernesta V. a Juliusa V. postihuje »výpovedná služobná povinnosť« a povinnosť platiť sť-ľom platy. Vzniesli tedy sť-lia v pokračovaní správnom na spor otázku, kto z uvedených osôb je jejich zamestnávateľom a vôči komu z oných osôb trvá služobný pomer sť-ľov so svojimi dôsledkami.

Lež spor tohoto druhu nespadá ani do jednej z oných kategórií vecí uvedených vo svrchu citovaných normách a prikázaných k rozhodovaniu generálnej paritnej komisii; lebo kategórie uvedené v bodoch a) a b) § 7 nar. min. pre správu Slovenska č. 75/1920 vo znení čl. III. zmieneného štatutu nemôžu v danom prípade vôbec prichádzať v úvahu, keďže o nejaké »sprostriedkovanie«, aké majú tieto body na mysli, v danom prípade nešlo; avšak spor vznesený sť-ľmi v pokračovaní správnom nelžá ani subsumovať pod bod c) § 7 cit. nar., keďže sť-lia v onom podaní vôbec netvrdili, že by im výpoveď bola daná; že by šlo o spor zmienený v bode d) § 7 cit. nar., tomu obsah zmieneného podania sť-ľov nenasvedčuje.

Nešlo-li ale v danom prípade o spor, ktorý by spadal do kompetencie generálnej paritnej komisie v cit. právnych normách taxative vymedzenej, nebola generálna paritná komisia ani oprávnená, tým menej povinná rozhodovať v onom smeru, ktorý sť-lia vo svojej sťažnosti naznačujú, totiž rozhodovať o tom, koho z osôb uvedených vo zmienenom podaní — mimo vlastníka pozemku — sluší pokladať za zamestnávateľa sť-ľov a vôči komu z oných osôb trvá tedy služobný pomer sť-ľov so svojimi dôsledkami (pri tom sa poznamenáva, že kompetenciou generálnej paritnej komisie k riešeniu tejto otázky, pokiaľ ide o vlastníka pozemku, nemohol sa nss v danom prípade zabývať ex professo, keďže — jako bolo svrchu uvedené — sť-lia vôbec neberú v odpor výrok generálnej paritnej komisie, že medzi sť-ľmi a vlastníkom pozemku neexistoval a neexistuje žiadny služobný pomer). Vtedy ale nemôžu sť-lia dôvodne tvrdiť, že žalovaná generálna paritná komisia mala po-

vinnost k rozhodování v onom směre, ktorý st'-lia naznačujú, a že, ne-
učinila-li v onom směre rozhodnutie, bolo tým vsiahnuté do subjektiv-
ného procesného práva st'-ľov.

Č. 11.473.

**Zdravotnictví. — Živnostenské právo: * Ustanovení
bodu c) 2. odstavce § 3 vl. nař. č. 132/1922 Sb., pokud se v něm zaka-
zuje zkoušeným zubním technikům prosvícení zubů Roentgenem za
účely diagnostickými, a tudíž také za účelem pořízení snímku k tomu,
aby umělá náhrada zubů a chrupu mohla být provedena, je v rozporu
s § 4 zák. č. 303/1920 Sb.**

(Nález ze dne 11. října 1934 č. 18.702.)

V ě c: Bedřich A. v Č. (adv. Dr. Frant. Cihlář z Prahy) proti zem-
skému úřadu v Praze o přestupek vl. nař. č. 132/1922 Sb.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Lanškrouně z 22. prosince 1931
byl st-l uznán vinným přestupkem § 3 lit. c) vl. nař. z 27. dubna 1922
č. 132 Sb., jehož se dopustil tím, že při provozování zubotechnické kon-
cese samostatně používal Roentgenova přístroje k prosvěcování paprsky,
ačkoliv používání tohoto přístroje i zkoušeným zubním technikům jest
výslovně shora cit. řem zakázáno, a byl odsouzen k pokutě 100 Kč,
v případě nedobytnosti k 10dennímu vězení. Současně bylo st-li další
používání Roentgenova přístroje zakázáno a nařizeno, aby tento přístroj
ze své provozovny odstranil.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uve-
denému trestnímu nálezu a nález ten v plném rozsahu potvrdil, vysloviv,
že skutková podstata přestupku, kladeného st-li za vinu, je plně proká-
zána provedeným šetřením a jeho přímým doznáním k protokolární vý-
povědi dne 10. prosince 1931 na okr. úřadě v Lanškrouně. Ke st-lovu
odvolání uvedl žal. úřad ještě toto: »§ 3 lit. c) vl. nař. č. 132/1922 Sb.
zakázal i zkoušeným technikům prosvěcovati paprsky Roentgenovými,
aniž by při tom se zmiňoval o jakémkoli druhu potřebných přístrojů.
Zákaz ten vztahuje se tedy k Roentgenovým přístrojům vůbec, tedy
i k těm soustavám jich, které v době vydání cit. vlád. nařízení dosud ne-
existovaly. Rovněž tu nerozhoduje, zda je při používání tohoto přístroje
možnost nebezpečí pro zdraví pacienta či ne. § 3 lit. c) cit. vl. nař. je
provedením § 4 zák. č. 303/1920 Sb., a to v negativním smyslu, totiž
demonstrativním výpočtem prací, jež zubní technické (i zkoušení) ne-
smějí prováděti; kromě toho je v prvé větě tohoto paragrafu všeobecné
ustanovení, že k lékařským výkonům v § 2 cit. vl. nař. nejmenovaným
nejsou zubní technické podle § 4 cit. zák. oprávněni. Je tedy zákaz po-
užívati Roentgenova přístroje pro zubní techniky obsažen nejen v § 3
lit. c), nýbrž nepřimo i v § 2 cit. vl. nař. a ježto oba tyto paragrafy jsou
prov. nař. k § 4 cit. zák., je st-lova námitka o rozporu § 3 lit. c) vl. nař.
č. 132/1922 Sb. s řem 4 zák. č. 303/20 Sb. naprosto bezdůvodná a ne-
místná.«

O stížnosti uvážil nss: